

РЕШЕНИЕ

№ 892

гр. София, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 14.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9826** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейни помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба на О. Т., гражданка на У., лично и като законен представител на малолетната К. Т., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК – бежанци, против Заповед № ЗСПД/Д-С-М/6252/15.09.2023г. на директора на Дирекция “СП” – М. /ДСП-М./ за отказ за отпускане на еднократна помощ за ученик във втори клас.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена в противоречие с норми от европейското и международното право. Моли се заповедта да бъде отменена. Претендира се адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата.

Ответникът - Директорът на СП – М. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

О. Т. е гражданка на У., притежаваща регистрационна карта на чужденец №[ЕИК], валидна до 04.03.2024 г. /лист 20 от делото/, с която ѝ е предоставена временна закрила по реда на ЗУБ.

Жалбоподателката е подала заявление-декларация с вх. № ВСПД/Д-С-М/6252/05.03.2023 г. за отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в първи, втори, трети и четвърти клас по чл. 10а от ЗСПД.

Издадена е Заповед № ЗСПД/Д-С-М/6252/15.09.2023г. на директора на Дирекция "СП" – М. /ДСП-М./, с която е отказано отпускането на еднократна помощ за ученик във втори клас.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съобразно чл. 10, ал. 4, във вр. с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице. Видно от представените допълнително доказателства- Заповед № ЧР-1 2373/07.06.2019 г. / лист 37 от делото/, оспорения акт е издаден от компетентен орган, в рамките на неговата компетентност и при спазване на законовите изисквания за форма с оглед на което не са налице пороци водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

В хода на проведеното административно производство съдът намира, че са допуснати съществени процесуални нарушения, а именно нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 36 от АПК.

По силата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Тази норма е в противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС/ на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г., които макар и да нямат директен ефект за България като държава членка, обвързват същата по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. След като държавата ни не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен статут, само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на помощите е недопустимо.

Спорът е правен и се изразява в това има ли право жалбоподателката на социални помощи по реда на ЗСПД. За да прецени дали жалбоподателката е носителка на правото на социални помощи, то е следвало административният орган да събере доказателства дали тя и децата ѝ притежават хуманитарен статут, статут на бежанец или разрешение за постоянно пребиваване. Хуманитарният статут представлява международна закрила. Разпоредбата на чл. 3 т. 5 от ЗСПД не урежда хипотеза на предоставена международна закрила /хуманитарен статут или бежански статут/, но предвижда такива права за чужденци на реципрочна основа, ако е предвидено в международен договор или в друг закон. В друг закон – чл.32, ал. 1 ЗУБ е предвидено,

че чужденците с предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут имат всички права и задължения на българските граждани с изброени изключения и ограничения въведени със закон. В ЗУБ, който е специален закон по отношение на бежанците, няма ограничения в правата на достъп до социалната система, освен предвидените със закон. Няма ограничение в правата на чужденците с международна закрила /хуманитарен статут/ и няма уредба по отношение на тези лица според чл. 3, т. 5 от ЗСПД, но пък същата разпоредба не е окончателна и не урежда изчерпателно хипотезите, за да се приеме, че е забранителна, а и препраща към друг закон или международен договор, по който Република България е страна.

При анализ на цитираните разпоредби на ЗУБ, ЗСП, ЗСПД и цитираните разпоредби на общностното право следва извод за незаконосъобразност на обжалваната заповед. От административния орган не е взето предвид обстоятелството, че жалбоподателката има издадена регистрационна карта на чужденец с предоставена бежанска закрила.

Административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК и чл. 36 от АПК служебно да събере относимите доказателства, като издаде оспорения акт след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за преценката на правото на жалбоподателката да получи поисканата с подаденото заявление социална помощ.

С оглед изложеното оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила и следва да бъде отменена, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски, съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие. В същия е посочено, че процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Член 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата предвижда, че в случаите по, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес възнаграждението е 1 000 лв. Съдът приема, че в полза на адв. Г. В. следва да бъде определено адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд –София - град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на О. Т., гражданка на У., лично и като законен представител на малолетната К. Т., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК – бежанци, Заповед № ЗСПД/Д-С-М/6252/15.09.2023г. на директора на Дирекция “СП“ – М. /ДСП-М./ за отказ за отпускане на еднократна помощ за ученик във втори клас.

ИЗПРАЩА административната преписката на директора на ДСП – М. за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА ДСП-М. да заплати на адв. Г. В. с личен номер [ЕГН], САК, сумата от 1 000 лв. /хиляда/, представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.10, ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: